

829
ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ.

БРОЈ 5

БЕОГРАД - МАЈ 1935

ГОДИНА III

СЕЉАНКА

ЛИСТ ЗА ПРОСВЕЂИВАЊЕ ЖЕНЕ НА СЕЉУ

Уредник
ДАРИНКА ЛАЦКОВИЋЕВА

Чувајте нашу народну ношњу.

БЕОГРАД

Штампарија „Скерлић“ — М. К. Цвегановића — Краљице Наталије 12 — Телелефон бр. 20-732

1 9 3 5

САДРЖАЈ:

1. Лепи цвет. —
2. Без чега не може бити чиста и уредна домаћица? —
3. О раду сеоске домаћице у улози мајке. —
4. Свирач. —
5. И опет понављам чувајте народну ношњу. —
6. Ученицама које су свршиле домаћичку школу. —
7. Помоћ у несрећним случајевима. —
8. Кад уједе осица. —
9. Болан Јово и јелен. —
10. Стогодишњој старици израстао „рог“ на сред чела. —
11. Добро је и паметну жену послушати. —
12. Наша кухиња. —
13. Наша пошта.

Пре но што отвориш „Сељанку“ запитај се да ли си своју дужност учинила и послала претплату за лист. Ако ниси, учини то одмах, јер ће ти се лист обуставити. Лист је селу намењен, зато водите рачуна о њему, да не пропадне, јер се штампа листа плаћа готовим новцем, и зато од вас зависи хоће ли лист излазити.

Д. Л.

СЕЉАНКА

ЛИСТ ЗА ПРОСВЕЂИВАЊЕ ЖЕНЕ НА СЕЛУ

Ивлази почетком сваког месеца. — Годишња претплата 24 дин.
Поједини број 2— динара.

Власник и уредник

Даринка Лацковићева

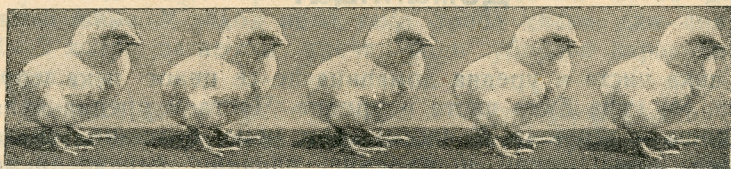
Милоша Великог бр. 46

Поштански чек 56.440

Свима сарадницима и прешилатницима

„Сељанке“ честита Ускршње празнике

УРЕДНИШТВО „СЕЉАНКЕ“

Лепи цвет

Красно ли се зором рано
По ливади росној шеће;
Зелени се мека трава,
А кити је шарно цвеће.

Хтедох узбрат' један цветак
Лепши и од најлепшега,
Пружио сам већем руку —
Ал' што спазих око њега?

Облећу га лептирићи,
Златне пчеле и бубице;
Чујем звуке, ситне, меке,
Сливају се у пјесмице.

А цветак је можда спав'о,
 Можда ј' нешто лепо снев'о;
 Видим само како с' љуљка,
 Пригине се десно, лево.

Не могах га узабрати,
 Увен'о би данас јоште,
 Само рекох: „Здраво, цвете“.
 И гледах га од милоште.

А лептирци и пчелице
 — Радост их је разиграла —
 Чисто чујем како веле:
 „Тако, тако! Баш ти хвала!“

Јован Јовановић-Змај

Без чега не може бити чиста и уредна домаћица?

I

Свака чиста и уредна домаћица ће се целог века трудити да јој кућа буде чиста и уредна. Чиста и уредна кућа је и лепша и здравија. У чистој кући нема прашине, смета и ђубрета, нема плесни и гљивица, паучине, смрада, нема бува, вашију и стеница. Милина је ући и живети у чистој и уредној кући, јер у такој кући лакше се и веселије дише, у такој кући су болести ређи гости, а ако и наиђе каква болест, теже прелази на остале у кући и пре опушта кућу.

Заго је дужност сваке добре и праве домаћице да своју кућу држи у реду и да јој у кући влада највећа *чистоћа*. За чистоту требају домаћици *вредне руке, мейла, досћа воде, нешишо сајуна, масне соде и креча*. Без вредних руку нема реда ни чистоте у кући. Вредне руке ће метлом помести ђубре и однети га у затворен, потопљен ђубрењак; вредне руке ће водом и сапуном опрати упрљане ствари; вредне руке ће масном содом очистити прљавштину са својих кухињских судова и дрвоног пода (патоса); вредне руке ће се често служити кречом да би им чистота у кући била што већа а чистота је — сви знамо — пола здравља.

Хоћу неколико речи више да кажем нашим добрим домаћицама о томе како се и за чега се може креч корисно употребити у нашим кућама. Креч се употребљава за *бељење и кречење* кућа споља и изнутра, за кречење соба

кухиња и других просторија по кућама. Кречити се могу и оградe, ако су зидане од цигаља. (опека) или су од набоја (набијене земље). Кречење је врло потребно свакој кући, јер кречење чисти и бели. После кречења је кућа и соба лепа и чиста, дакле и здравија, јер креч покрива и уништава нечистоту и многе гљивице и плесни које могу да штете здравље укућана, њихово рубље и одело и разну храну која се у кући држи и чува.

Зато треба свака чиста и уредна домаћица да има у својој кући гашена креча и перајицу (четку), па да често кречи своје собе и кућу, ако је споља кућа за кречење, онда ће јој стан и кућа бити увек бела и чиста, онда ће јој се милити да живи у такој чистој и здравој кући, ма била и сиромашна и мала.

Загашен креч се може са успехом употребити и за сузбијање многих *заразних и прелазних болести*. Ако неко чељаде у кући оболи од врућице или срдобоље (тифуса или дизантерије) онда ће домаћица добро радити ако у суд хвата болесникову мокраћу и поган и у суд успе још једанпут тако загашена креча и остави креч у суду три до четири сахата да убије гљивице које се налазе у болесничком измету и које могу да пренесу врућицу или срдобољу и на здраве укућане и друге људе, жене и децу. После треба суд изручити у заход и суд опрати, да би се болесник могао даље служити њиме. У заход исто тако треба сваки дан сипати по 1—2 литре загаситог креча, ради убијања заразљивих гљивица.

Кречном водом треба *уништити и пљуваонице* (од печене земље, стакла, порцулана или плеха) у које треба да пљују сви укућани а нарочито *кашљачи*. Може међу кашљачима да има таквих који су заражени *пљућном туберкулозом*, која може прећи и на здраве укућане и сељане. Пљуванак свих кашљача треба купити и сабирати у пљуваонице, а пљуваонице треба налевати кречном водом да уништава гљивице туберкулозе које кашљач избацује из својих болесних плућа пљуваонице треба сипати сваки дан у заход, опрати кречном водом. Кад домаћица научи своје у кући да не пљују свугде где стигну, него да пљују по пљуваоницама у соби, трему и дворишту (под заклоном), онда ће се така плућна туберкулоза (јевтика или чичија) ређе навраћати у њену кућу и неће јој правити бриге, трошка и жалости.

Зато, ето, треба, уредне и чисте домаћице да *стало имају креча* у својој кући и да се њиме *што чешће* и што боље *користе*, јер ће имати лепу кућу, здравији стан и здравље укућане.

Нови Сад.

Др. Лав. Марковић
лекар

О раду сеоске домаћице у улози мајке

Жена треба на првом месту да је домаћица, јер лепо каже наша изрека: „Жена је стуб куће“. Ако је правилно схватила своју дужност, она је од велике важности за своју породицу, и тако исто и за свој народ. Жена је дужност да јој буду сви чланови породице здрави и спокојни, а то ће постићи: ако свакодневно савесно врши (обавља) рад у својој кући, да се брине о чистоћи стана, справљању добре хране и чистоћи рубља и одела. Но како је код нас сеоска жена приморана, да ради тешке сеоске радове у пољу, то се дешава за време тих радова у пољу, ништа и не ради у својој кући, већ оставља од недеље до недеље, да чисти, тресе хаљине и пере рубље. Док то неби требало тако да буде. Жена не сме своју кућу да запустити и занемари. Како је само здрава и добро уређена кућа извор здравља то је јасно, да на селу чељад оболева од неуређења у кући. Неистрешене ствари за спавање неопрано и поцепано рубље, нечиста одећа и обућа, непроветрен стан и слаба исхрана јесу последице недовољног рада у кући, што доноси разне болести!

Са здравственог гледишта понеки рад је користан, само тај рад несме да буде сувише напоран јер би био штетан по човечије здравље (организам) а нарочито женино, јер је жена слабија, телесно од мушкарца. Рад би требао да се подешава према добу старости и стању здравља а нарочито жена није увек способна за рад, а по готову пољски рад, и стога би је требало поштедити у неким приликама и као мајку, јер она ствара нова поколења (нараштај).

Чедо за појасом, то је плод на стаблу. Кад сазри тада напусти мајчину утробу, као оно орах на грани из своје љуске. Жени је задаћа да донесе свој плод на свет „да га роди“. „Децу рађати то је дело Божије“ каже један песник. Ништа није светије од мајке

---

*Здравље што је благо, чувај га и штеди,
Без здравља богатство ништа ти не вреди.*

*Где треба јунаштво не показуј слабост,
А где треба љубав не показуј пакост.*

с дететом на руци. Колико је сликара стало пред таквом мајком, да је наслика и да се сви дивимо тој слици.

И св. Дјеву-Марију видимо насликану у свакој нашој цркви где држи своје дете, а то дете јесте Исус Христос коме се сви хришћани клањају.

Није лак позив једне мајке, пред њом су велике тешкоће и задаци, без муке се „песма не испоја“ каже народ, а и свето писмо каже: „С мукама ћеш децу рађати“ за то јој треба дати признања и поштовања. Кад се каже: „мајка“, пуна су нам уста. Свако дете воли своју мајку, више него и једног члана у кући. А зашто је воли? Воли је за то, јер се брине о њему, од колевке, она га негује, храни, брине се, да му је све на време спремљено, она му је другарица и уједно прва учитељица. Брине се да га на време пере, купа и навикава на ред још од малена. Прве речи које дете проговара: „мама“ (нана) па даље изговара остале речи као тата, баба, ит.д. Оно се прво на њу осмехује, јер је она највише уз њега, труди се и бди и дању и ноћу над његовом колевком.

Често се дешава у селу, да жена роди дете на њиви. То није ни мало лепо нити је пак добро по њен организам (здравље). Не треба мислити да треба жену штедити од осталих радова, не, она треба да ради где је други не може заменити. Залуд је матери пољски рад, кад она мора да занемари своје дете у гајењу и подизању, јер дете треба учити још из малена на ред. А ко ће то? кад неби мати! Њој је природа наменила да буде учитељ своје деце, кад је дете лепо васпитано, ни његови учитељи неће имати великих тешкоћа око даљег васпитања.

Даље, сеоска жена треба да има своје чисте приходе да ствара економију: да негује живину, такође да се бави прерадом млека, сира, кајмака и масла. Још је дужна да прегледа све стаје—зграде и врши контролу над својим млађим. Да се бави конзервирањем воћа и поврћа, на малом имању да помаже мужу. (Човеку) јер ће на тај начин уштедети, те да се занима радом у своме врту, пчеларством где се стварно треба угледати на ону највећу пчелу у кошници која се зове матица, што треба и жену упоредити са улогом те

највеће пчеле у кошници. Треба и наша жена да се угледа на рад и ред у једној кошници где се зна у напред које ће пчеле да врше какове послове, једне доносе прах са цвета, друге сабиру мед, треће воду, четврте чисте своју кошницу итд. те према томе и наша домаћица треба да се стара да у својој кући постави све у ред као што је то у једној кошници пчела.

Јованка Ђокић

учитељ. Домаћичке школе

Свирач

— СВРШЕТАК —

— Е, али није право!

— А шта?

— Ја да засејем; а ко ће њим да се кити?

Ради се окрете двориште око главе. У мал'те не поста брзојез; у мал'те не рече: ти!... У ушима му је пиштало; али се уздржа.

— Кад год 'оћеш дођи, па набери ка своје!... рече он.

— Добро.

И онда поче сејат...

Он је стао, па се окаменио; не могаше сит а де је се нагледа.

— Чујеш, Миљо?

— Шта?

— Ајде, болан, запевај ону песму, што си певала кад си сијала твој босиљак.

— Што?

— Волим ону песму...

И она запева: „Ој јабуко, зеленико!...

Рада је био сав блажен...

Дан за даном клизио је. Радини се снови оствариваху. Он виде једнога дана како се забели његова кућица...

Двориште му беше затворено, баштица ограђена, а поњој цвета Миљино цвеће.

— Е, сад морам да уредим кућицу — мислио је Раде. Начинио леп кревет и наместио га онде, где је мислио да му је најизгледније. Начинио једну клупу дуж зида, па сто, па три столице. Све је то израдио мајсторски. На кревет је метнуо своју сламњачу, застро је шареницом, па онда јастук. Све је он то своје имао. У један крај собе метнуо сандук, у коме му стајаше одело и рубље...

У очи Илина-дне рече газда Петру:

— Дај ми газда Петре два дуката да одем на вашар; 'оћу да купим неке пашурлије за кућу.

— ти баш 'оћеш да скућиш све без жене?

— А, боље имати него тражити по комшилуку.

— Добро, синко, ево ти!

И даде му паре.

О!... накуповао тај син неких чинија, тапрака, кашика сваког чуда Божјег. Смејали су се: од куд да му свашта падне напамет и пропири ватра на огњишту...

— Сад треба 'леба — рече он. С њиве своје беше скинуо десет товара зоби. Он их размени за пшеницу. И њу склони у један вајатић. На другој њивици беше му кукуруз. Сад је имао храну за целу годину. Газда Петар обећао му дати двоје свиња, једну кравицу и две овце. Сад је могао бити миран. Уђе у своју кућицу, скиде капу, прекрсти се па рече:

— 'Вала теби, Господе!... Свега си ми дао!... И здравље, и памет, и снажне руке... дај ми још Миљану: дај ми среће! И задовољан се спусти на свој креветац. Баци поглед на беле дуварове, па на десну руку... Жељо!... Ко ће те описати!

Дође јесен, богата, пуна... Гледао је весело Раде на своју њивицу на коју се испречили клипови кукуруза. Пуно је срце његово, весело је око његово.

Сад ми треба само да се побринем још за зимницу. Увешћу је у малу али пуну кућицу. Ако 'тедне самном 'леба јести имаћемо га пуно. Па се извали под вишњу, коју је његов отац засадио, и која је баш пред кућом, не осети никаквог бола, никакве жалости; чак узе двојнице, па свира и свирком натпева славуја.

Једног дана, баш пред Митров дан, крете се он у чаршију неким послом. У путу је мислио: да ће најбоље бити, да — кад се из чаршије врати — сврне код чика Павла, те да га замоли, да проговори газда Петру за Миљану.

Весео је, Боже, весео, клети се не може! чак накуповао неке ствари и Миљани. — Ама, 'оћу њом да се дичим свуда! Само ако ми је газда Петар да!...

У само вече дошао је у село. Уврати се и викну с капије. Једно од чељзди изиђе. — Јел ту чича Павле?

— А! ти си Радо? Није.

— Ја где је?

— Отиша Миљевића кући, Миљана "примила паре," па га одазво чича Петар.

Раде се ухватио рукама за плот, а све се око њега окреће...

— Ајде, вамо!

— Нећу... грчаше он... и одмиче посрћући...

Ишао је као махнит... лутао... Сад је трчао, сад ишао сасвим најлак... Испрва беше као у неком мраку, где не виђаше ништа. Глас беше тако изненадан, да га је и убио и није убио!... Он најпре не осети никаква бола, никакве жа-

лости, чак и само срце беше потпуно мирно. Изгледало је: да му је сасвим све једно, као да је то обична једна девојка, као да није Миљана.

Али што више долазаше себи од изненађења, беше му све теже...

Кад је дошао сасвим себи, видео је да је у пољу далеко од села, и он се врати. Бол, ужасан бол, као да срце чупа, као да са њега живо месо неко сече... Дође до своје кућице... уђе унутра. Ватра се угасила на огњишту. „Нећеш се више никад ни разгорети“ — помисли он...

Уђе у собицу. Напила онако, у мраку, креветац, и спусти се на њ. Али му беше тешко; непрестано се вртио, кад да није под њим постеља него као да лежи на шиљатом камѐну. У грлу га нешто стегло, грло суво, — не може плувачку да прогута... Осети се тако несрећан и слаб, да не могаше ни маћи. Никад се није осећао овако самохран и остављен. Он до сада имађаше цео свет свој, сад неимађаше никога. Сину му мисао: како се сад тамо веселе и певају, и погледају њега, кад ће банути да им свира и да их весели... Миљана сваки час погледа на капију... Спрсмила му је и лепе чарапе... Шта је он хтео, па да добије само — чарапе! Па му дође тешко, па му се напунише груди: да дуне, отишла би сва кућица!

И он скочи и изађе у двориште.

Уздану, страшно уздану!...

Спусти руке низа се, и десна му закачи за двојнице, и он их — ни сам не знајући шта ради — извуче иза појаса, седе на траву, затим леже на леђа и поче свирати... Шта је свирао? Ко зна? Онакве свирке нико живи није чуо, нити ће чути на земљи. То је био пакао! Плач и јецање! Јецао је као мајка над јединцем, као сироче над гробом мајчиним, као славуј над изгубљеном драгом.

Звезде су тихо трептале; мирно су жмиркале као савије очи.

Једна сјајна звезда полете и угасисе се. И двојнице умукнуше: — испадосе из руке.

Поветарац пирзу, те суши велике грашке зноја са — још топлога чела — а звезде и даље трепере као да би хтеле рећи:

— Престаше муке! ништа није вечито сем нас!... Не жудите за животом Живот није ништа више нег: два точка из блата, два у блато!

Јанко Веселиновић

Пошћење и нејошћење (у народним пословицама)

*Боље је јошћена смрт, него нејошћен живот.
Новац се чува за животи, а животи за образ.*

И опет понављам чувајте народну ношњу

Поводом мог путовања по нашој држави, ради бирања нових ученица за Домаћичку школу Краљева фонда, видела сам опет колико се наша дивна народна ношња губи. Замењује се онај диван вез и оне прекрасне тканине са фабричном слабом материјом, па се нашарају као детлићи. Драге моје сељанке, погледајте ову лепу слику трију девојака у својим прекрасним

народним ношњама. Оне се нису обукле у ношњу да би се само сликале, него оне носе свакодневно своју ношњу. Прва је Македонка, друга из Сопина (Призрен) а трећа из околине Ниша. Све три су биле наше ученице и веле да никад неће оставити своју ношњу, оне се поносе што су све саме ткале и везле своје одело и носиће много дуже, него да купује кућанство. У идућем броју писаћу вам опет о народној ношњи.

Д. Лацковић

Ученицама ноје су свршиле домаћичку школу

Настало је пролеће, сви који имају њиве, виноград, воћњаке и градине дали су се на посао. И ви драге ученице не заборавите да свака ако икако може, нека удеси око куће макар и мали повртњак, видели сте како је лепо кад се све у башти има. Молим сваку ученицу да ми пише која је удесила леп повртњак ове године, код своје куће, ја се надам да ће те ви са највећим уживањем удесити врт да ко год прође поред ваше куће мора стати и са уживањем посматрати шта су вредне руке урадиле.

Д. Л.

Помоћ у несрећним случајевима

Сунчаница удара онога који се напреже радом или ходом на јакој жези. Кад неко падне од сунчанице, треба га склонити у хлад, хаљине му треба ослободити, главу хладити, поливати га водом, давати му да пије што више воде, те да се крв одвећ не згусне, а добро је, ако се што више зноји.

Кад уједе осица

Кад уједе осица није баш угодно, али може бити и опасно. Од њена уједа отекне место где је ујед, а и оно око њега, те ако се деси да због тога отекну уста може бити опасно. Бол је осетан, да се смањи бол и растера оток, треба ово радити. Кад осица уједе, узми обичне, млевене или ситно истуцане соли и то натопи с мало чисте воде, да се направи као нека каша, па стим мажи оно место где је осица ујела. Од овога ће бол уминати, а оток се неће ни појављивати, ако се ово одмах уради чим осица уједе.

*Срећа има крил, а ши имаш очи,
Па како је видиш, а ши за њом скочи.*

Љубомир П. Ненадовић

Болан Јово и јелен.

народна песма,

Болан Јово по гори ходио,
 На вишу се јелу наслонио:
 „Виша јело, мене боли глава.“ —
 „Болан Јово, не боли те с мене,
 „Већ те боли с трију дјевојака,
 „Које су ти за рукавље везле;
 „Једна везла, двије шебе клеле:
 „Колико је на рукаву грана,
 „Тол'ко било на Јовану рана!
 „Колико је по гранама кука,
 „Тол'ко било на Јовану мука!
 „Колико је у рукаву жица,
 „Толико га уд'рило стр'јелике.“

Стогодишњој старици израстао „рог“ насред чела

Кратко време после тога она је умрла

Смедеревска Паланка, 19 фебруар.

Село Голобок, у Јасеничком срезу, било је последњих дана веома узбуђено. Причало се само о једном случају: најстаријој жени села Голобока, израстао је пред смрт „рог“ васред чела. Старица је кратко време после тога умрла.

Старица се зове Јелка Микић. Она је имала два сина. Њихова породица је била од најугледнијих и најимућнијих у селу. Синови су се оженили. Баба Јека је имала много унучића. Једног дана јој умре старији син. Мало доцније умре и млађи а и старија снаха. Старица Јека је живела са млађом снахом и унучићима. Она није могла да прежали своје синове. Сваког дана је одлазила на гробље. Иако је имала 100 година баба Јека се још добро држала. Радиле је на њивама и ливадама као да је млада.

Пре кратког времена пронела се селом вест да је баба Јеки почео на челу да расте „рог“. Ово се рашчуло по целом Јасеничком срезу. Заиста, баба Јека је имала на челу један израштај, који је у свему личио на рог и који је из дана у дан бивао већи.

„Рог“ је достигао величину од десет сантиметара. Прегледали су је лекари и утврдили да се он не може уклонити. Сем тога, овај израштај има много одлике рога младог телета. Кратко време после тога баба Јека је умрла. Овај догађај се нашироко прича у Голобоку и околним селима.

И. Ј. П.

Добро је и паметну жену послушати

(Народна прича)

Некакав Муслиманин запитао кадију, ваља ли жену послушати. Кадија му одговори, да не ваља. — Онда Муслиманин настави: „Моја жена јутрос навалила да ти понесем ћуп масла. Али ето видим, да сам добро учинио, што нијесам послушао.“ — Онда кадија рече: „Добро је, знаш, кад што и паметну жену послушати“.

НАША КУХИЊА

Колачи од ораја.

8 жуманаца умути са четврт киле ситног шећера као пену, затим додај четврт киле ситно утучених или самлевених ораја и 5 кашичица брашна, и напоследку додај и пену од 8 беланаца, полако измешај, сипај у подмазану тепсију или плех (повећи) и лепо пеци. Кад је печено вади чашом формице или сеци коцке и поспи ситним шећером.

Бошчалуци

Узми пола киле брашна и натри са брашном маст у величини једног великог ораха, сад додај на врх ножа соли и једну кашику ситног шећера, додај сад 5 жуманаца и пола шоље млека, замеси тесто и добро га меси док мехури по тесту не избију. Сад разви кору као за резанце, помажи кору са топлом машћу, испресечај овако: сави прво озго, па оздо па лево и десно, и сад полако развијај кору да је као за ре-резанце дебела, сеци на коцке које су широке са четири прста и у сваку коцку метни пене што си умутила од оних пет беланаца, ћошкове од коцке скупи у један и добро претисни, и пржи их у врелој масти. Печене поспи ситним шећером помешај мало ситног цимета.

Наша пошта

Госпођици Цвети Димитријевић учитељици

Неготин — Тетово

Драга моја гце Цвето, примила сам ваше драго писмо, обрадовала сам се много, јер ипак видим из писма вашу искрену љубав према нашој школи. Да је срећа да све учитељице које су биле у нашој школи буду и сараднице „Селанке“ и да смо у тесној вези бар писмено. Молим вас пишите ми о вашој школи, деци и животу селанке у вашем селу, мене то све много интересује. Ја вас молим гце Цвето радите и ван школе, радите за нашу селанку и немојте да вас то замара. Скупите селанке недељом и празником, проговорите коју корисну реч са њима. У листу нашем „Селанка“ имате тако лепе чланке из хигијене од нашег признатог хигијеничара Г. Др. Лазе Марковића, то су толико корисни и разумљиви чланци да их и неписмена селанка може разумети. Село и сви становници у селу заволеће вас много, кад виде да их и ви волите јер им пружате корисне савете. Обрадујте ме идућим писмом да сте већ једно предавање одржали. Срдачно вас поздравља и воли увек ваша

Лацковићева

Душану Петковићу бив. претседнику

Нишка Бања

Ја вас лепо молим да ме извините што нисам онога дана честитала ваше весеље у кући приликом венчања ваше ћерке

Прашњива соба — болест у свако доба.

Где је кућа чистија, здраље блишти.

Лепосаве. Ја сам онда стално била на путу због избора нових ученица за нашу школу. Ја Лепосави од срца желим највећу срећу у браку, желим да се са вашим зетом поносите, а верујте да ће и ваш зет бити срећан јер је узео девојку од добрих и примерних родитеља.

Искрен поздрав вама и свима вашим од

Д. Лацковић

Кореница — Лика

27-II-935 г.

Много поштована Госпођице.

Јадва сам дочекала гцу Смиљу Ђерић учитељицу што је била код вас на течају, да опет са њоме разговарам о нашој драгој школи. Са њоме сам много говорила о томе и онда кад нисам могла ни помислити да ћу бити толико сретна да и ја свршим и научим оно што ми је све причала гца Смиља. Сад смо баш гледали слику која претставља како су ученице училе око клања свиње. Мој отац каже хоћели и он дочекати да и ја то научим. Већ сам нестрпљива и једва чекам да пођем.

Много вас поздравља будућа ученица и захвална

Милева Кончар

Госпођи Добрили Чабријан — Сушак

Лист „Сељанка“ стаје годишње 24 динара, а за ученице Домаћичке Школе у Југославији у опште стаје 12 динара годишње. Срдачно вас поздравља

Д. Лацковић

Гци Јосипи Серишић учитељици

Ботош

Драга гце Јосипа примила сам чланак, хвала вам, биће штампан у идућем броју Сељанке, јер за овај број већ су чланци били готови. Воли вас ваша

Лацковић

Сплит 28-III-935 г.

Врло цијењена Госпођице

Хвала вам лијепа на вашој цијеној пошиљци „Сељанке“ за месец фебруар. Тако ми је било угодно видјети насловној

страни слику наше изложбе. Много угодних осјећаја скопчаних с лијепим успоменама појавило се читајући је. Али за јануар нисам добила, сигурно се негдје на пошти заметнула, па би вас лијепо молила, ако их још имате да ми пошаљете за јануар, било би ми врло жао кад не би имала све бројеве за 1935 годину. Како сте ви драга гце? Сигурно сте већ у велико запослени око сабирања нових ученица. Желим вам много среће и успеха у вашем благотворном раду. Срдачно вас поздравља захвална

Марија Пачини
учитељица

Дрење — Славонија 5 III-1935 г.

Драга Гце и мила мајко моја

Врло ми је мило што ме нисте заборавили. Могу вам јавити да сам лист и карту за нову ученицу примила. Драга гце лепо вам се захваљујем што сте ме позвали да дођем у госте. Ја увјек бројим дане и часе када ће нас наша мила мајка скупити да идемо на море. Ја се увјек сјећам ваших слатких ријечи које сте пуно и пуно пута казали. Ја увјек кажем, да имам крила ја би одмах к вама долетела.

Драга гђо и секо и моје непознате сестрице

Ја вас све поздрављам од свег срца, будите добре и послушне, све добро памтите, немојте ништа заборављати, јер то ће вам бити за корист док сте живе. Куда би моја срећа била да и ја могу опет међу вас доћи.

Примите драге гце много поздрава од мојих родитеља и моје тете. Љуби вам руку ваша захвална ћерка

Аница Криштоф

Владимирки Нићифоровић   Постоње — Санцак

Шта је с тобом драга моја Владимирка? што си се ућутала. Много ми је жао што ниси послала једну ученицу из твога краја, потребно је тамо за просвећивање, али шта ћемо кад су тамо људи и жене заостали па мисле кад им оде женско дете од куће да је онда све пропало. Ти си бар могла да свима објасниш како се овде води рачуна о тој деци која

овде дођу. Пиши нам Владимирка, радоваћемо се да чујемо нешто од тебе. Твоје укућане много поздрави а тебе увек воли твоја

Лацковићева

Стани Раленац

Мрчајевци — Чачак

Е Стано баш нисам мислила да ћеш нам тако ретко писати. Па ништа не пишеш да ли си коју твоју другарицу научила и са твојим знањем. Однела си ти пуно нових ствари које су тамо непознате и имала си се чиме похвалити, јер ти си била вредна и добра ученица. Пиши Стано немој нас заборавити. Твоју мајку и тебе срдечно поздравља

Лацковић

Мила моја Славице,

Немој мислити да сам ја тебе заборавила, не, не дао Бог, ти си била моја од најбољих првих ученица, нисам ти одмах честитала ступање у брак, некако ми се твоје писмо загубило у овој великој пошти, што прима од мојих многобројних ученица и тако кад сам наишла на твоје писмо, осећам грех да ти нисам одмах честитала ступање у брак. Ја ти желим пуно среће и задовољства с твојим мужем. Ја сам сад скоро била у Книну по ученице и јако ми је жао да нисам могла свратити код тебе у Огулин. Мила моја Славице пиши ми како си се са мамом растала, и како се она са њеном јединицом растала. Само нека си сретна и да се лепо слажете па ће онда и твоја мајка бити задовољна и ако си отишла из твог села. Тебе и твог Јозу срдечно поздравља

Д. Лацковић

Милице Томашевић — Чачак

Драга моја Милице ја сам се вратила са херцеговком али смо у Чачку били у поноћ и зато се нисмо виделе. Ипак сам задовољна да сам се са тобом и твојим оцем видела у пролазу за Сарајево. У „Сељанци“ писаћу о моме путу где сам све ишла по ученице нове, и како сам затекла код старих ученица. Сад то нисам стигла јер смо у великом послу у школи јер су нове ученице, а и оправке смо имали око

Одговорни уредник: Даринка Лацковић, Милоша Великог 46. Београд
Штампарија „Скерлић“, Милана К. Цветановића — Београд Кр. Наталије бр. 12 — Тел. 20-732

куће, све се собе кречиле и кућа споља кречила, мајстори нам још раде баш она оделења где ће бити учитељице које долазе на течај I—VII. Сад нам кућа сва блиста од чистоте и белине. Све твоје у кући и тебе срдачно поздравља увек
твоја Лацковић

Барици Стефановић — Крај Горњи — Хрватска

Драга моја Барице чим се мало одморим одмах ћу ти послати разбој не брине добићеш га скоро. Аница и Славица су девојчице и надам се да ће оне бити као и ти. Све вас срдачно поздравља

Лацковић

Не допустити да у њвом послу,
царује неред и нечистића, јер
од тога зависи њвоје здрав-
ље као и њвој ојсци а на к

ЈЕСТЕ ЛИ ПОСЛАЛИ ПРЕТПЛАТУ ЗА
„СЕЉАНКУ“

Ткане торбице

Ове две торбице су ткане, и прошивене су на два дрвета која су избушена да може тканице да се пришију, дрво може брат да ти направи сам, горе изгради гајтан и имаћеш трајну и лепу торбицу за пут или кад идеш на заветину И варошанке носе сада ткане торбице не купује свако „шашну“. Најлепша је шара са торбице да се раде у три боје на редове с малог прста ширине. На пример узми угасито плаво, па мало блеђе па онда сасвим отворено.